jednou, když se v § 140 stanoví, že předpisy o výplatě služebních požitků v měsíčních předem splatných lhůtách prvního dne každého měsíce zůstávají v platnosti. Jest tedy základní námitka stížnosti, že nárok st-lův na vyšší služební plat vznikl již dne 2. září 1926, bezdůvodná. Tím arciť padá i námitka, že st-l má od 2. září 1926 zvýšenou pensijní základnu.

Pokud st-l poukazuje na to, že pro případ úmrtí nebo pensionování st-lova v mezidobí od 2. do 30. září 1926 by byla jeho manželka, resp. st-l sám měli nárok na pensi podle pensijní základny podle 2. platové stupnice, nevyplývá z tohoto důsledku st-lem tvrzeného nic pro otázku, od kterého dne má st-l právní nárok na zvýšené služné, ježto otázka, od kdy nárok na nové služné přísluší, je vyřešena jasným ustanovením odst. 2 § 139 plat. zák.

Rovněž z dovolávaného § 24 zák. č. 204/32 neplyne nic pro právní stanovisko stížnosti, neboť tímto předpisem nemění se nic na předpise § 139 odst. 2, nýbrž vláda se zmocňuje pouze k úpravě způsobu výplaty služebních požitků odchylně od předpisu § 140 odst. 1 plat. zák., jenž právě o způsobu výplaty služebních požitků jedná. — — —

Č. 10.495.

Živnostenské právo: I. Jde-li o udělení koncese pro zprostředkování koupě a prodeje realit, není živn. společenstvo oprávněno činiti námitky s hlediska místní potřeby. — II. O průkazu způsobilosti k uvedené živnosti podle zák. č. 203/25 a vl. nař. č. 71/26 Sb.

(Nález ze dne 18. dubna 1933 č. 6815.)

Věc: Gremium zprostředkovatelů koupě a prodeje realit v Praze proti ministerstvu obchodu (za zúč. Frant. K. v H. adv. Dr. Josef Danko z Prahy) o koncesi pro zprostředkování koupě a prodeje realit.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Rozhodnutím z 22. října 1929 zamítl zemský úřad žádost Františka K. za udělení koncese pro zprostředkování prodeje, koupě, směny, nájmu a pachtu realit, opatřování úvěrů a bytů se stanovištěm v H. Nař. rozhodnutím vyhověl žal. úřad odvolání z toho podanému a udělil uchazeči žádanou koncesi. Podle správních spisů intimoval okresní úřad v Hořovicích toto rozhodnutí výměrem z 10. července 1930 jen Františku K., nikoli však stěžujícímu si společenstvu. Zároveň však vyhotovil Františku K. dekret o udělené koncesi a zaslal opis jeho také stěžujícímu si společenstvu.

Společenstvo vznáší ve stížnosti proti udělení koncese jednak námitky s hlediska místní potřeby, jednak námitky týkající se průkazů způsobilosti. Námitky uplatňované s hlediska místní potřeby dlužno odmítnouti pro nepřípustnost jejich na základě těchto úvah:

V řízení o udělení koncese přísluší živn. společenstvu postavení strany a nárok, aby o námitkách jeho bylo rozhodnuto, pouze potud, pokud platný právní řád společenstvu postavení strany přiznává. Pokud

jde o koncesované živnosti, k jichž nastoupení vyžaduje se zvláštní způsobilost, má živn. úřad podle ustanovení § 23 d) odst. 1 živn. ř. dáti příslušnému společenstvu po dobu 3 neděl příležitost, aby u úřadu nahlédlo v doklady, které strana předložila na průkaz své způsobilosti, a má společenstvo na vůli podati v této lhůtě dobré zdání o předloženém průkazu způsobilosti. V § 116 d) č. 1 živn. ř. vyhrazeno jest společenstvu odvolací právo z rozhodnutí a opatření živn. úřadu, jímž byla udělena koncese na živnost koncesovanou, jestliže společenstvo podle předpisu § 23 a) podalo včas dobrozdání, ale rozhodnutí se nestalo ve smyslu tohoto dobrozdání.

V § 2 odst. 2 zák. z 19. srpna 1925 č. 203 Sb., kterým byly některé obory zprostředkování prohlášeny za živnost koncesovanou ve smyslu živn. řádu, je předepsáno, že při rozhodování o propůjčení koncese má býti přihlíženo k potřebě obyvatelstva a že má býti v tom směru před rozhodnutím mimo jiné slyšeno i živn. společenstvo. Tento zákon neobsahuje ustanovení, z něhož by bylo lze usuzovati, že by společenstvům příslušelo postavení strany, pokud jde o posouzení potřeby obyvatelstva, totiž že by jim bylo vyhrazeno právo odvolati se z rozhodnutí živn. úřadu, jímž byla udělena koncese na soukromé zprostředkování přes to, že rozhodnutí o otázce potřeby obyvatelstva nestalo se ve smyslu dobrozdání společenstva.

Nemá-li však společenstvo v řízení o udělení koncese postavení strany, pokud jde o jiné zájmy veřejné, než o posouzení průkazu způsobilosti, nelze v tom, že žal. úřad udělil zúčastněné straně žádanou koncesi přes to, že společenstvo ve svém dobrozdání tvrdilo, že není tu potřeby obyvatelstva, k níž při propůjčení koncese podle § 2 odst. 3 zák. č. 203/25 přihlížeti dlužno, pak nelze shledati porušení nějakého subj. práva stěžujícího si společenstva podle § 2 zák. o ss, které by připouštělo, aby společenstvo dovolalo se rozhodnutí nss-u o této otázce.

Pokud jde o průkaz způsobilosti, namítá stěžující si společenstvo, že nař. rozhodnutí je nezákonné, neboť úřad udělil zúčastněné straně koncesi, ač neprokázala odbornou způsobilost po rozumu § 1 odst. 3 vl. nař. ze 14. května 1926 č. 71 Sb. k provozování živnosti soukromého zprostředkování. Tam se požaduje, aby uchazeč o koncesi prokázal odbornou způsobilost k provozování živnosti soukromého zprostředkování ve smyslu § 1 zák. č. 203/25 vysvědčeními o nejméně 5letém zaměstnání v podniku úředně povoleném k soukromému zprostředkování aneb aby podal průkaz vysvědčeními o nejméně 7leté činnosti v jiném podniku umožňujícím žadateli nabytí odborných vědomostí a zkušeností k řádnému výkonu toho kterého oprávnění vytčeného v § 1 zák. č. 203/25.

Stížnost namítá, že zúčastněná strana prokázala pouze 2leté zaměstnání v advokátní kanceláři. Tuto námitku uplatnilo stěžující si gremium, vycházejíc z předpokladu, že min. obch. založilo své rozhodnutí, pokud jde o průkaz odborné způsobilosti žadatelovy, na skutkové podstatě, z níž vycházel zemský úřad, totiž, že žadatel prokázal vysvědčeními pouze 2leté zaměstnání v advokátní kanceláři. K tomuto názoru bylo svedeno tím, že nař. rozhodnutím bylo mu toliko sděleno, že min. obch. udělilo zúčastněné straně žádanou koncesi. Důvody, na základě nichž dospělo min. k udělení koncese, totiž, že zúčastněná strana předložila v řízení odvolacím další doklady na průkaz všeobecného vzdělání a od-

borné způsobilosti, totiž vysvědčení o absolvování měšťanské školy a doklady o činnosti v kanceláři advokátní, notářské a v ústavech pojišťovacích po dobu více než 7 let, a jimi podle názoru žal. úřadu podala předepsaný průkaz způsobilosti k nabytí žádané koncese, nebyly stěžujícímu si společenstvu sděleny, ani mu nebyla dána příležitost, aby nahlédlo v doklady, které zúčastněná strana po vydání rozhodnutí prvé stolice na doklad svého všeobecného vzdělání a odborné způsobilosti předložila, a aby o těchto dokladech podalo dobré zdání.

Tímto postupem bylo porušeno ustanovení § 23 d) odst. 1 živn. ř., upravující formální postup úředního řízení o žádostech za udělení koncese průkazem způsobilosti vázané, a byla stěžujícímu si společenstvu ztížena účinná obrana, což zakládá podstatnou vadu řízení.

Č. 10.496.

Občanství státní (Slovensko): Zemřel-li manžel dříve, než bylo rozhodnuto o jeho žádosti za udělení čsl. státního občanství, nemá vdova nároku, aby občanství státní na základě oné žádosti manželovy bylo uděleno jí.

(Nález ze dne 19. dubna 1933 č. 6713.)

Prejudikatura: Boh. A 9858/32.

Věc: Růžena T. v M. proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Rozhodnutím z 21. února 1928 zamítlo min. vnitra žádost manžela st-lčina, Ladislava T. o udělení čsl. státního občanství podle zák. č. 152/26. Rozhodnutí to bylo nss-em zrušeno pro nezákonnost. Když pak zemský úřad v Užhorodě žádal, aby Ladislav T. žádost svoji určitými listinami doplnil, předložila st-lka prostřednictvím měst. úřadu v Mukačevě žádané listiny. Městský úřad současně sdělil, že Ladislav T. 30. května 1928 zemřel.

Na to zemský úřad v Užhorodě výměrem z 22. července 1930 vrátil notářskému úřadu v Mukačevě osobní doklady manžela st-lky, důsledkem toho, že tento během projednávání jeho žádosti za udělení čsl. státního občanství zemřel, s vybídnutím, aby byly doručeny jeho manželce (nynější st-lce) s upozorněním, že může se domáhati se svým synem udělení státního občanství podle cit. zák. pouze zvláštní žádostí.

V odvolání žádala st-lka, aby osvědčení o státním občanství bylo vydáno jí, poněvadž manžel její před svou smrtí o ně žádal, a pozdější jeho úmrtí není důvodem, aby mu státní občanství bylo odpíráno a st-lka poukazována, aby podala novou žádost.

Žal. úřad vydal na to nař. rozhodnutí tohoto znění: Výměrem z 29. března 1930 byla manželu Rosy T., Ladislavu T. v Mukačevě z podnětu zamýšleného udělení čsl. státního občanství podle zák. č. 152/26 vyměřena dávka 200 Kč s tím, že pokud poštovní úřad nevyrozumí min. vnitra o tom, že byla zaplacena tato dávka, bude zadrženo vyřízení žádosti shora jmenovaného o udělení státního občanství. Poněvadž dodatečně vyšlo na jevo, že shora jmenovaný zemřel dne 30. května 1928,